

A Fővárosi Ítéltábla a Sárhegyi és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve felperesnek a Kussinszky és Juhász Ügyvédi Iroda által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű, valamint a dr. Keszthelyi László ügyvéd és a dr. Sziklai János ügyvéd által képviselt dr. II.rendű alperes neve II. rendű alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. április 25-én kelt – és 32. sorszámon kiegészített – 2.G.40.099/2018/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. és 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a per főtárgya tekintetében fellebbezett rendelkezését helybenhagyja, a felperes által a II. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 254.000 (kétszázötvennégyezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperesek a ... Korlátolt Felelősségű Társaság „f. a.” (a továbbiakban adós társaság) fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, valamint a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését is megghiúsították. Kérte továbbá, hogy a bíróság az alpereseket egyetemlegesen kötelezze 492.210.851 forint vagyoni biztosíték nyújtására. A vagyonszőkkenés mértékét 2.652.716.000 forintban jelölte meg. Keresete jogi alapjaként az 1991. évi XLIX. törvény (Csődtv.) 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozott, míg ténybeli alapjaként előadta, hogy mérlegadatokról megállapíthatóan az adós társaság 2007. első negyedévében fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Az I. rendű alperes az adós ügyvezetőjeként nem tett eleget a Csődtv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti irat- és vagyónátadási kötelezettségének, továbbá nem adta le határidőben a 2010. évi beszámolóját, melyre tekintettel vele szemben vélelmezni kell a hitelezői érdekeket sértő magatartást a Csődtv. 33/A. § (3) bekezdése alapján. A II. rendű alperessel szembeni keresete ténybeli alapjaként a II. rendű alperes árnyékvezetői szerepére hivatkozott, amelyet alátámaszt az I. rendű alperes, az I. rendű alperes perben nem álló házastársa és a II. rendű alperes között 2007-ben létrejött szindikátusi szerződés – ez alapján a II. rendű alperes az adós társaság meghatározott üzletrésze tekintetében kötelmi igényvel bírt –, valamint az, hogy az adós társaság áfa visszaigénylése során a II. rendű alperes járt el. Az árnyákvezetői szerepet igazolja továbbá az alperesek által közösen alkalmazott „váltótrükk”, illetőleg az is, hogy az I. rendű alperes az adós társaság ügyvezetőjeként a II. rendű alperes irányítása alatt álló M... Kft. részére egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozatokat tett nem létező követelésekről. Szintén az árnyékvezetői szerepet bizonyítja, hogy a II. rendű alperes befolyást gyakorolt az I. rendű alperesre az iratmegőrzés és a

könyvviteli kötelezettségek teljesítése terén és teljes gazdasági átvilágítást végzett az adós társaságnál. Állítása szerint a II. rendű alperes azzal a magatartásával, hogy az irányítása alatt álló M... Kft. az adós társaság egyetlen jelentős vagyonát, a perbeli ingatlant – a tartozáselismeréseket felhasználva – árverésen kívül az 1.503.824.000 forintos becsérték 50 %-áért megszerezte, meghiúsította a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését, mivel a fennmaradó 751.912.000 forintot nem lehetett az adós hitelezőinek kielégítésére fordítani.

2.

Az I. rendű alperes kérte a kereset elutasítását. Érvelése szerint a felperes nem bizonyította a vélelem megállapíthatóságához szükséges tényállási elemeket, így azt, hogy nem tett eleget az iratadási és letétbehelyezési kötelezettségének. Arra is hivatkozott, hogy a megjelölt magatartás és a vagyonsökkenés közötti okozati összefüggés sem bizonyított.

A II. rendű alperes is kérte a kereset elutasítását. Hivatkozása szerint nem tekinthető árnyékvezetőnek, mivel az adós társaságnak sem tagja, sem tisztségviselője, sem megbízottja nem volt, mindössze szerződéses partnere, üzleti érdekei nem ellentétesek, hanem azonosak voltak az adós társaságéval. Nem volt abban a helyzetben, hogy a cég tényleges döntéseire bármilyen befolyást gyakorolhatott volna. Az adós társaság ügyvezetőjének az áfa visszaigénylés kapcsán valóban adott tanácsot, azonban ezen magatartása az adós társaság pénzügyi helyzetét javította. Ezt meghaladóan tanácsot az ügyvezetőnek nem adott, az adós társaság ügyeiben való döntésre semmilyen hatást nem gyakorolt. A tartozáselismerésből nem következik, hogy árnyékvezetője volt az adós társaságnak, hiszen kizárólag az irányítása alatt álló M... Kft. követelését igyekezett megfelelő okiratokkal biztosítani, nem járt el másként a felperesi jogelőd sem. A M... Kft. mint végrehajtást kérő cselekménye nem képezheti a jelen per tárgyát, még akkor sem, ha valóban ő a M... Kft. tulajdonosa, illetve ügyvezetője.

3.

Az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletével megállapította, hogy az I. r. alperes a ... Korlátolt Felelősségű Társaság „f. a.” fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 292.732.000 forinttal csökkent, valamint az I. r. alperes a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését 492.210.851 forint összegben meghiúsította, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. r. alperest, hogy 30 napon belül fizessen meg a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatala letéti számlájára 492.210.851 forint vagyoni biztosítékot, továbbá 15 napon belül a felperesnek 544.000 forint perköltséget. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II. rendű alperesnek 508.000 forint perköltséget. Dr. Kussinszky Péter ügygondnok díját 254.000 forintban állapította meg, egyúttal felhívta a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy az EL01090/2013. elnöki letéti számon nyilvántartásba vett 254.000 forint ügygondnoki díjat az ügygondnoknak utalja ki.

3.1.

Határozatának indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperesi jogelőd – a ... Ingatlanfejlesztő és Lakásberuházó Zrt. –, amely 2005. február 5-től az adós társaság tagja volt, 2011. november 4-én kezdeményezte az adós társaság felszámolását, melynek eredményeképpen a Pest Megyei Bíróság a Fővárosi Ítéletábla által helybenhagyott végzésével a felszámolási eljárást elrendelte, annak kezdő időpontja 2012. július 24. napja volt. A felperesi jogelőd 2012. augusztus 1-jén 228.000.000 forint összegű hitelezői igényt jelentett be a felszámolási eljárásban. A Budapest Környéki Törvényszék a 2018. október 29-én kelt 1.Fpk.2942/2011/68. számú végzésével a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte és az adós társaságot megszüntette. A végzés

indokolása szerint az adós ügyvezetője az iratátadási kötelezettségének nem tett eleget, ezért az eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlanná vált, a felszámoló kérte adósi vagyon hiányában az eljárás egyszerűsített módon történő befejezését. Rögzítette azt is a határozat, hogy összesen 496.152.881 forint összegű hitelezői követelést vett nyilvántartásba a felszámoló.

Az adós társaság 2006. évre vonatkozó beszámolója szerint a forgóeszközök értéke 227.891.000 forint, míg a rövid lejáratú kötelezettségek összege 159.197.000 forint. A 2007. évi beszámoló szerint a forgóeszközök értéke 292.732.000 forint, míg a rövid lejáratú kötelezettségek összege 650.685.000 forint. A 2008. évi beszámolóban a forgóeszközök értéke 169.627.000 forintban, a rövid lejáratú kötelezettségek összege 535.528.000 forintban került meghatározásra, míg a 2009-es üzleti évre vonatkozó beszámoló a forgó eszközök értékét 146.486.000 forintban, a rövid lejáratú kötelezettségeket összegét 546.458.000 forintban tüntette fel. A 2010. évi beszámoló szerint a forgóeszközök értéke 129.788.000 forint, míg a rövid lejáratú kötelezettségek összege 541.982.000 forint.

Az I. rendű alperes 2009. szeptember 21-től az adós társaság felszámolásáig az adós önálló képviseleti joggal bíró vezető tisztségviselője volt.

A felperesi jogelőd az adós társasággal 2005. február 25-én befektetési szerződés kötött, melyben rögzítették, hogy a felperesi jogelőd 192.000.000 forint összegű törzstőke emelése során az annak megfelelő összegű pénzbeli betét befizetésével 192.000.000 forint névértékű új üzletrészt szerez meg. A befektetési szerződés szerint a felperesi jogelőd célja, hogy a perbeli ingatlan felújításra kerüljön és folyamatos üzemeltetése biztosított legyen, valamint hogy az adós társaság forrásszükségletét a beruházás során elősegítse. 2005. február 25-én a felperesi jogelőd az adós társaság, valamint az adós társaság tagjai – az I. rendű alperes és a perben nem álló házastársa – szindikátusi szerződést kötöttek, melynek értelmében az adós társaság hitelfelvételéhez a taggyűlés egyhangú határozatára van szükség. A felek a szerződést 2006. június 26-án akként módosították egyebek mellett, hogy kizárólag a felperesi jogelőd hozzájárulásával hozható döntés a kölcsön felvételéről és visszafizetéséről.

2006. április 5-én az adós társaság a felperesi jogelődre engedményezett az áfa visszaigénylése címén fennálló követeléséből 60.000.000 forintot, melynek ellenértékeként a felperesi jogelőd a szerződés megkötésének napján 60.000.000 forintot utalt át az adós társaságnak. A 2008. június 13-án kelt levelében az I. rendű alperes az áfa visszaigényléssel kapcsolatban tájékoztatta a felperesi jogelődöt, továbbá rögzítette a következőket: a felperesi jogelőd 2007 elején tárgyalásokat kezdeményezett a II. rendű alperessel, illetőleg érdekeltségével a felperesi jogelőd adós társaságban jegyzett 48,98 %-os üzletrésznének eladása érdekében; a II. rendű alperes vételi szándékára és az előkészített adásvételre tekintettel vállalta, hogy az áfa visszaigénylés ügyében szakértők és adótanácsadók bevonásával eljár; a bükkszéki projekt megvalósulása veszélybe került, az adós társaság gazdasági helyzetének stabilitása és a bükkszéki projekt építésének folytatása érdekében II. r. alperes mint a felperesi üzletrész tulajdonának várományosa a beruházás további finanszírozását vállalta; a II. rendű alperes érdekeltségének a gyógyszálló felújítására fordított több százmilliós befektetése az adós társaság részéről nem került kiegyenlítésére, azonban a társaság és a projekt megmentése érdekében a beruházás folytatása szükséges volt, így az I. rendű alperes gazdasági megfontolásból úgy döntött, hogy az áfa visszaigénylés kapcsán befolyt töredékösszeget nem az engedményes felperesi jogelőd, hanem a beruházó kapja meg, amelyet az is indokol, hogy az áfa visszaigénylés sikeressége II. rendű alperes közbenjárásának, az általa hozott adószakértőknek volt köszönhető.

2008. október 15-én az I. rendű alperes az adós társaság képviselőjében eljárva közjegyzői okiratba foglaltan tartozáselismerő és egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tett, melyben rögzítésre került, hogy az adós társaság és a **M... Kft.** között 2007. június 19-én négy vállalkozási szerződés jött létre. Az I. rendű alperes az adós társaság képviselőjében kijelentette, hogy a vállalkozási szerződésekben meghatározott munka elkészült és átvételre került 2007 decemberében, míg a hiánypótlások 2008 januárjában megtörténtek. A 400.000.000 forint + 20% áfa összegű számlából bruttó 90.000.000 forint került teljesítésre, melyre tekintettel elismerte, hogy az adós társaság 325.000.000 forint + 20% Áfa összeggel tartozik a **M... Kft.-nek**, amelyet 2008. december 31-ig vállalt teljesíteni.

A felperesi jogelőd és az adós társaság 2009. március 10-én közjegyzői okiratba foglaltan kölcsönszerződést kötöttek, mely alapján a felperesi jogelőd az adós társaság részére 168.000.000 forint tagi kölcsönt nyújtott.

2010. március 16-án végrehajtási záradékkal látta el a Budaörsi Városi Bíróság a 2008. október 15-én kelt közjegyzői okiratot. Az adós tulajdonát képező bükkszéki ingatlan becsült értékét 1.503.824.000 forintban határozta meg a végrehajtó. 2011. június 27-én az I. rendű alperes (helyesen: az adós társaság) elismerte közjegyzői okiratba foglaltan, hogy **F. S. György** kölcsönadótól 2006-ban összesen 200.000.000 forint pénzkölcsönt kapott, melyet a beruházások megvalósítására vett át, azonban azt 2010. december 31-ig nem tudta visszafizetni, így a teljes tartozás egy összegben esedékessé vált.

A II. rendű alperes 2011. szeptember 1-jén a felperesi jogelődnek címzett levelében úgy nyilatkozott, hogy az adós társaság már 5 éve tartozik a **M... Kft.-nek** 325.000.000 forint + 20% áfa vállalkozói díjjal, a vállalkozási szerződések 2. pontja tartalmazza az adós társaság nyilatkozatát, a saját 50,99%-os üzletrészenek a beruházás fedezeteként történő lekötésére. A levél szerint az I. rendű alperessel és házastársával 2007. október 1-jén kötött szindikátusi szerződés 5. pontjában mindkét tag hozzájárult üzletrészeik biztosítékul történő lekötéséhez és ahhoz, hogy a **M...** cégcsoport az általa eszközölt beruházásoknak megfelelő értékben ráépítéssel tulajdont szerezzen, melyre tekintettel a **M... Kft.-nek** igénye merült fel az adós társaságban jegyzett 51%-os üzletrészt illetően.

Az adós társaság 2011. november 21-én tartott rendkívüli taggyűlési jegyzőkönyvéből megállapíthatóan a II. rendű alperes az első napirendi pontot követő szavazás után a taggyűlésen már nem volt jelen, a könyvvizsgáló által előadottakat nem hallotta. A II. rendű alperes a **LAB-COM GmbH** képviselőjében vett részt a taggyűlésen, mivel nevezett gazdasági társaság kívánt az I. rendű alperes többségi tulajdonosa lenni. A taggyűlésen **dr. G. Gy.** könyvvizsgáló előadta, hogy kiadott korábban egy záradékot egy olyan mérlegre, ami nem került a taggyűlés elé, és abban 200.000.000 forinttal több volt az adós társaság kötelezettsége, majd ezt követően kapott egy mérleget, amit a taggyűlés elé is terjesztett, amelyben a 200.000.000 forint már nem szerepelt. A taggyűlésen kérdésre I. rendű alperes akként nyilatkozott, hogy a 200.000.000 forintos tartozás nem a társaság tartozása, hanem egy magántartozás, amelyről nem kíván nyilatkozni. A 200.000.000 forintos tartozás az adós társaság 2007., 2008., 2009. és 2010. évi beszámolójában nem szerepel.

A **M... Kft.** és **F. S. György** 2011. december 21-én engedményezési szerződést kötöttek, melynek értelmében **F. S. György** az adós társaságnak 2006-os év folyamán összesen 200.000.000 forintos összegű kölcsönből eredő követelését bizonytalan követelésként a **M... Kft.-re** engedményezte.

2011. december 22-én az adós társaság nevében az I. rendű alperes egyoldalú tartozáselismerő és

kötelezettségvállaló nyilatkozatot tett közjegyzői okiratba foglaltan, melynek értelmében elismerte az ÁSZSZ Zrt. felé fennálló tartozását 4.716.800 forint tőke és járulécai erejéig azzal, hogy tudomásul vette azt is, hogy az ÁSZSZ Zrt. a követelést a M... Kft. engedményezte. Az adós társaság elismerte továbbá a M... Kft. felé fennálló 325.000.000 forint + 20% Áfa, összesen bruttó 390.000.000 forint összegű tartozását, továbbá elismerte azt is, hogy F. S. György felé 200.000.000 forint összegű tartozása áll fenn. Ez utóbbi kapcsán tudomásul vette, hogy a kölcsönadó a követelését a M... Kft.-re engedményezte.

A M... Kft. 2012. május 7-én a Bükkszéki ingatlanra az adóssal szemben folyamatban lévő végrehajtási eljárásban 751.912.000 forint értékben átvételi ajánlatot tett, és mivel más ajánlat nem érkezett a rendelkezésre álló idő alatt, a tulajdonjogot beszámítással megszerezte.

A M... Kft. képviselőjében eljáró II. rendű alperes a 2012. szeptember végén kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy végrehajtást kérőként követeléseinek beszámításával átvették az ingatlant.

3.2.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában a Csődtv. 33/A. § (1), (2) és (3) bekezdésének felhívását követően kifejtette, hogy a Csődtv. 33/A. §-a alapján a gazdálkodó szervezet azon vezetője ellen indítható per, aki a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben az adós társaság vezetője volt. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetnek vagy ebben a három évben kell bekövetkeznie, vagy mindvégig fennállnia, és ezen időtartam alatt a felelősség megállapításának egyéb tényállási elemei is meg kell, hogy valósuljanak, azaz mind a vezető tisztségviselő, mind az árnyékvezető magatartása a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben vizsgálendő. Erre tekintettel a 2009. július 24. és 2012. július 24. közötti időszakot vizsgálta.

A felperes a 2007-2010. évekre vonatkozó beszámolóinak adataival bizonyította, hogy 2007. december 31-én az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, mivel a rövid lejáratú kötelezettségek mértéke ezen időpontban lényegesen meghaladta a forgóeszközök értékét. A felperes nem bizonyította a korábbi időpontot, azt cáfolja az a saját maga által előadott tény, miszerint 2006. december 31-én a forgóeszközök összege meghaladta a rövid lejáratú kötelezettségek mértékét. Az I. rendű alperes a felszámolónak vagyont nem adott át. Tekintettel arra, hogy a 2007. évi mérleg szerint a forgóeszközök értéke 292.732.000 forint, az elsőfokú bíróság ezen összeggel egyezően állapította meg az adósi vagyonsökkenés mértékét.

Az adós társaság a 2010-es üzleti évre vonatkozó beszámolóját csak 2011. november 3-án nyújtotta be, továbbá a Csődtv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott kötelezettségeinek nem tett eleget, melyre tekintettel a Csődtv. 33/A. § (2) bekezdése szerinti törvényi vélelem folytán az I. rendű alperes vonatkozásában vélelmezni kell, hogy a hitelezői érdekeket sértő magatartást tanúsított. A vélelem kiterjed arra is, hogy a fenti mulasztást követően bekövetkezett vagyonsökkenés a vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket sértő magatartásának következménye. Az I. rendű alperes a törvényi vélelmet megdönteni nem tudta, így nem bizonyította, hogy a beszámoló letétbe helyezési, közzétételi kötelezettségének, irat- és vagyonátadási, illetőleg tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, vagy ezen kötelezettségek nem terhelték, mert azok teljesítésének időpontjában már nem volt vezető tisztségviselő. Nem bizonyította azt sem, hogy a hitelezői érdekek sérelme nem áll okozati összefüggésben a mulasztásával.

A II. rendű alperessel szembeni kereset körében rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes volt köteles bizonyítani a II. rendű alperes árnyékvezetői szerepét. Rámutatott, hogy a felperes által a II. r. alperes vonatkozásában felhívott tények, a szindikátusi szerződés megkötése, az áfa

visszaigénylés, a „váltótrükk”, az I. rendű alperes 2008. október 15-i tartozáselismerő nyilatkozata, a II. rendű alperes általi teljes gazdasági átvilágítása az adós társaságnak, a bükkszéki sporthotel megépítésére gyakorolt teljes körű felügyelet a felperes előadása szerint is mind 2009. július 24. megelőzően történtek.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a felperes a Budapest Környéki Törvényszék előtt 2.G.40.853/2015. számon folyamatban volt perében egyebek mellett kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a **F. S.** György és az adós társaság (helyesen **M... Kft.**) között 2011. december 21-én létrejött engedményezési szerződés semmisségét. Állítása szerint **F. S.** György olyan követelést engedményezett, amely vagy nem létezett, meg sem kötötték a kölcsönszerződést, vagy létrejött, de színlelt, tehát semmis kölcsönszerződésen alapul, vagy amelynek kötelezettje nem az adós társaság, hanem az I. rendű alperes. Kérte továbbá az eredeti állapot helyreállításaként a **M... Kft.** tulajdonát képező bükkszéki ingatlan tulajdonjogának visszajegyzését az adós társaság javára. A Fővárosi Ítéltábla a 14.Gf.40.617/2016/9/II. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét, amellyel a felperes kereseti kérelmeit elutasította, a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta. A másodfokú bíróság rögzítette, hogy érdemben nem kellett vizsgálni a felperes által kifogásolt megállapodások és nyilatkozatok tartalmát, azok jóerkölcsbe ütközését, lehetetlen szolgáltatásra irányulását, érvényességét, a felek szándékát, a perindítás határidejét, mert a kért marasztalásra ezen körülményektől függetlenül nem kerülhetett sor. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Gfv.VII.30.534/2017/11. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A fellebbviteli bíróságok döntése alapján tehát a perben nem kellett volna vizsgálni a hivatkozott szerződések, megállapodások érvénytelenségét, ugyanakkor a bíróság mindezeket az elsőfokú ítélete meghozatala során vizsgálta, amely ítéletben tett megállapításait jelen perben is fenntartotta. Utalt e körben arra is, hogy a felperes jelen perben ugyanazon okiratokra, tényekre hivatkozással kérte megállapítani az alperesek felelősségét, azonban a hivatkozott perben előadottaknál többet nem adott elő, bizonyítási indítványai nem voltak.

A 200.000.000 forintos tartozás kapcsán rögzítette, hogy annak fennállását az adós társaság nevében eljárva az I. rendű alperes már 2011. június 27-én elismerte közjegyzői okiratban. A tartozás fiktív voltát nem támasztja alá, hogy az az I. rendű alperes könyvelésében nem szerepelt. A rendkívüli taggyűlés jegyzőkönyvéből is kitűnik, hogy a könyvelő az ügyvezető „kérésére” a 200.000.000 forintos kötelezettségvállalásról szóló közjegyzői okiratot – miután már az a könyvekben is szerepelt, onnan kiemelte – és egy új főkönyvet készített. Minderre tekintettel a felperes kétséget kizáró módon nem bizonyította, hogy a tartozás az I. rendű alperest tartozása volt és nem az I. r. alperes (helyesen adós társaság) tartozása.

Az elsőfokú bíróság bizonyítottnak találta az alperesek előadása, a csatolt bankszámlakivonat, illetve a közjegyzői okirat alapján, hogy a 4.716.800 forint összeggel az I. rendű alperes (helyesen adós társaság) az ÁSZSZ Informatikai Zrt.-nek tartozott, ezért a követelés fiktív voltára eredménytelenül hivatkozott a felperes.

A felperes nem bizonyította azt, hogy a II. rendű alperes az adós árnyékvezetője volt. A II. r. alperes nem vitásan kapcsolatban állt az adós társasággal szerződő félként a tényállásban részletezett vállalkozási szerződés, a szindikátusi szerződés kapcsán; közreműködött alkalmazottjai útján az áfa visszaigénylésben és a felperesi jogelőddel is tárgyalásokat folytatott; célja az volt, hogy az általa irányított társaság üzletrészt szerezzen az adós társaságban. A II. rendű alperes úgy nyilatkozott a 2.G.40.277/2014. (később 2.G.40.853/2015.) számú ügyben, hogy 2007-ben az adós társaság átvilágítása megtörtént. A fentiek okán feltehetően alaposabban ismerte az adós társaság tevékenységét, gazdasági helyzetét, mint egy olyan társaság ügyvezetője, aki csak üzleti

kapcsolatban áll egy másik gazdasági társasággal, ugyanakkor ez a tevékenysége sem bizonyítja, hogy az adós társaság ügyvezetőjeként járt volna el. A 2009. július 24-ét követő időszak eseményei, a végrehajtási eljárás, a tartozáselismerő nyilatkozatok kapcsán a korábbi perben levont következtetései megváltoztatására nem volt ok; a felperes azon túlmenően, hogy a korábbi perben felhozott érveit adta elő a végrehajtási eljárás és a tartozáselismerő nyilatkozatokat kapcsán, újabb tényeket nem hozott fel, újabb bizonyítékokat nem ajánlott fel. A felperes 2007-ben létrejött szindikátusi szerződés csatolására vonatkozó bizonyítási indítványa elutasítandó volt, mivel a per elbírálása szempontjából a 2009. július 24. napját megelőzően megkötött szerződés relevanciával nem bírt. Mindezek alapján a II. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak.

4.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte annak részbeni megváltoztatását és a II. rendű alperessel szembeni keresetének megfelelő döntés meghozatalát, míg másodlagosan a II. rendű alperesnek fizetendő perköltség 254.000 forintra történő leszállítását. Érvelése szerint a 2009. február 1-jén és április 1-jén kelt beadványaiban részletesen bemutatta azon indokokat, amelyek miatt a II. rendű alperes az adós árnyékvezetőjének minősül. Fenntartotta azon álláspontját, hogy az adós és az I. rendű alperes által tett jogcselekmények és nyilatkozatok kizárólag a II. rendű alperes érdekeit szolgálták, illetőleg azok révén kizárólag a II. rendű alperes és az irányítása alatt álló gazdasági társaságok kerültek kedvezőbb helyzetbe, valamint gazdagodtak. A II. rendű alperes azzal a magatartásával, hogy az irányítása alá tartozó gazdasági társaság megszerezte a bükkszéki ingatlan tulajdonjogát, meghiúsította a hitelezők, így a felperes hitelezői igényének teljes kielégítését. A II. rendű alperesnek a hitelezői igények meghiúsítására irányuló magatartása körében ismételten hivatkozott a 200.000.000 forintos követelés engedményezés útján történő megszerzésére. Hangsúlyozta azt is, hogy a II. rendű alperes által a 2.G.40.277/2014. számon folyamatban volt eljárásban tett nyilatkozatok igazolják azt az üzleti kapcsolatrendszerre révén kialakult meghatározó befolyást, amelynek nyomán árnyékvezetőnek minősül.

A másodlagos fellebbezési kérelme indokául a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy jogellenes és igazságtalan azon döntés, melynek értelmében az I. rendű alpereshez képest kétszer akkora perköltséget kell fizetnie a II. rendű alperesnek csupán azon okból, mert a II. rendű alperes két jogi képviselőt bízott meg jogi képviselőjének ellátásával.

5.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadása szerint nem terheli felelősség az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete kialakulásában, tevékenysége azzal ellentétesen az adós anyagi helyzetének rendbehozatalára irányult. Ettől független az, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kialakulását követően a követeléseit behajtása érdekében minden törvényes eszközt igénybe vett. Álláspontja szerint a perköltség vonatkozásában is helytálló döntést hozott az elsőfokú bíróság.

6.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett az I. rendű alperessel szembeni rendelkezése, ezért azt az ítéletábra nem érintette a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján.

7.

A fellebbezés a per főtárgya tekintetében nem megalapozott, míg a perköltség tekintetében alapos.

8.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényeket megállapította, érdemi döntésével az ítélet tábla egyetért, azonban túlnyomó részben eltérő jogi indokok alapján.

8.1.

Előjáróban rögzíti az ítélet tábla, hogy a felperes fellebbezésében nem vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket, míg a jogi indokolás vonatkozásában nem tette vitássá a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének kezdő időpontját, a vagyonszőkkenés mértékét és azt sem, hogy mind a vezető tisztségviselő, mind az árnyékvezető magatartása a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben vizsgálándó.

A II. rendű alperessel szembeni kereset elbírálásánál helyesen indult ki abból az elsőfokú bíróság, hogy a Csődtv. 33/A. §-ra alapított felelősség megállapítása iránti perben a felperesnek kell bizonyítania a II. rendű alperes árnyékvezetői szerepét. A jelen eljárásban irányadó, a felszámolási kérelem benyújtásakor hatályos Csődtv. 33/A. § (1) bekezdéséből következően az árnyákvezetői szerepen túl a II. rendű alperessel szembeni keresete alaposságához a felperesnek meg kell jelölne és bizonyítania, hogy melyek a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően azok a hitelezői érdekeket sértő magatartások vagy mulasztások, amelyekkel okozati összefüggésben az adós társaság vagyona csökkent, illetőleg a hitelezői követelések teljes kielégítése meghiúsult. Mindezt a felperes sem vitatta, e körben kifejezetten hivatkozott a fellebbezésében a 2019. február 1-jén kelt beadványának 19. pontjában foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset elbírálásánál, hogy amennyiben az igényt érvényesítő az adós társaság vagyonának szőkkenéséért kéri a felelősség megállapítását, abban az esetben elsődlegesen az vizsgálándó, hogy a fenyegető fizetése képtelenség beállta után a vezető tisztségviselő (vagy árnyékvezető) felróható magatartásának következményeként az aktív vagyon meghatározott mértékben csökkent-e. A Csődtv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott második fordulatra – a hitelezők követelésének teljes kielégítésének meghiúsítása – alapított igény esetén az vizsgálándó, hogy a fenyegető fizetése képtelenség bekövetkeztének időpontjában a vezető tisztségviselő (vagy árnyékvezető) magatartása nélkül a hitelezői igények kielégítésére fordítható vagyon mértéke mekkora volt és az a vezető tisztségviselő (vagy árnyékvezető) magatartása folytán mennyivel csökkent.

A fentiek alapján az árnyékvezetőként megjelölt alperes vonatkozásában a kereset akkor lehet megalapozott, ha a felperes által megjelölt felróható magatartásai az adós társaság vagyonszőkkenéséhez vagy a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének meghiúsulásához vezettek, az alperes az adós társaság döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt, azaz árnyékvezetőként járt el. A két konjunktív feltétel bármelyikének bizonyítatlansága a kereset elutasítását eredményezi.

Az adott esetben a II. rendű alperessel szemben a kereset azért nem lehet alapos, mert a felperes által megjelölt magatartások nem vezettek az adós társaság vagyonának szőkkenéséhez, illetőleg a hitelezői követelések teljes kielégítésének meghiúsításához. A felperes a fellebbezésében – illetőleg az abban hivatkozott, 2019. február 1-jén és 2019. április 1-jén kelt előkészítő iratában – azt jelölte meg, hogy a II. rendű alperes az árverésen kívüli vétellel meghiúsította a hitelezők teljes kielégítését, mivel az 1.503.824.000 forintos becsérték 50 %-áért szerezte meg az adós ingatlanát, továbbá ennek kapcsán hivatkozott a 200.000.000 millió forintos követelés engedményezés útján történő megszerzésére és a tartozáselismerésre, amely végső soron lehetővé tette a vételár beszámítással történő rendezését. Állítása szerint az adós vagyonvesztéséhez lényegében az a „cselekménysorozat” vezetett, amellyel a II. rendű alperes vezetése alatt álló M... Kft. végrehajtási

eljárást kezdeményezett az adós társaság ellen, majd az ingatlant beszámítással megszerezte. A felperes által hivatkozott „cselekménysorozat” végső mozzanata tehát az ingatlan végrehajtási eljárásban történő átvétele volt a II. rendű alperes irányítása alatt álló végrehajtást kérő – M... Kft. – által. A végrehajtási eljárás kapcsán ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen utalt az előzményi per eredményére, melyben megállapítást nyert, hogy a perbeli ingatlan tulajdonjogát a M... Kft. a Vht. 158. § (6) bekezdésének megfelelően hatósági árverés alapján átvétellel szerezte meg, melynek jogkövetkezménye azonos az árverési vétel jogkövetkezményével. A Fővárosi Ítéltábla elsőfokú ítéletben is hivatkozott, 14.Gf.40.617/2016/9/II. számú határozatában rögzítettek szerint a földhivatali eljárás a végrehajtó megkeresésére indult és ez volt az alapja a M... Kft. tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének. A végrehajtó általi lefoglalással megszűnt az adós rendelkezési joga, az ingatlan értékesítéséről a Vht.-ben foglalt szabályok szerint a végrehajtó intézkedett, amely esetekben az értékesítés árveréssel, hatósági úton történik a rPtk. 120. § (1) bekezdésében foglalt módon. Ez azt jelenti, hogy az árverés alapján átvétellel tulajdonjogot szerző vevő tulajdonjoga nem az adóstól származik, hanem végrehajtási kényszeraktuson alapul, az adós és az árverési vevő között kötelmi jellegű jogviszony nem jön létre. Mindebből az is következik, hogy fogalmilag kizárt az, hogy az adós volt vezető tisztségviselőjének, illetőleg az esetleges árnyékvezetőjének tevékenységén alapult az ingatlan tulajdonjogának megszerzése. Ezen túlmenően sem az adósi vagyonsökkenés, sem a hitelezők teljes kielégítésének megghiúsítása sem valósulhatott meg egy jogszerűen lezajlott árverési vétel eredményeként. Utal arra is az ítéltábla, hogy a fellebbezésben hivatkozott 200.000.000 forintos kölcsönrel, valamint az egyéb követelésekkel kapcsolatos tartozáselismerés alapjául szolgáló jogügyletek érvényessége jelen eljárásban érdemben nem vizsgálható, mivel azokkal kapcsolatban a Csődtv. 40. §-a jogvesztő határidőhöz kötött megtámadási jogot biztosít.

A fentiek alapján a felperes által megjelölt II. rendű alperesnek tulajdonított magatartások nem eredményezték az adósi vagyonsökkenését, illetőleg a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulását, melyből következően a II. rendű alperessel szembeni kereset nem alapos. Erre tekintettel nem szükséges az árnyékvezetői szerep vizsgálata sem, ezért az ítéltábla mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából a II. rendű alperes árnyékvezetői szerepének hiányára vonatkozó megállapításokat.

9.

Alapos ugyanakkor a perköltséggel kapcsolatos másodlagos fellebbezési kérelem. A Pp. 75. § (1) bekezdése értelmében a perköltség – a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve – mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel. Nem merült fel arra utaló adat, hogy a II. rendű alperes képviselőjét célszerűségi okból látta el két jogi képviselő, ilyenre a II. rendű alperes sem hivatkozott, melyre tekintettel az ítéltábla álláspontja szerint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése alapján bruttó 254.000 forint ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség áll arányban a kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

10.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében – a fent kifejtett, részben eltérő indokokkal – helybenhagyta, míg a felperes által a II. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 254.000 forintra leszállította.

11.

A felperes fellebbezése a per főtárgya tekintetében nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a

alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a II. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie, melynek összegét a másodfokú bíróság az IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján, a fellebbviteli eljárás kisebb munkaterhére tekintettel 100.000 forint + áfa mérsékelt összegben állapította meg.

Budapest, 2019. november 14.

. Sándor Ottó s. k.

a tanács elnöke

. Balsai Csaba Zoltán s. k.

előadó bíró

. Buglyó Gabriella s. k.

bíró